

Forfatter: Chievitz, Poul

Titel: Udrag fra Fra Gaden

Citation: Chievitz, Poul: "Fra Gaden", i Chievitz, Poul: *Fra Gaden*, udg. af Esther Kielberg ; Uffe Andreasen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1991, s. 34.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-chievitz01-shoot-idm139771790379408/facsimile.pdf> (tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: Fra Gaden

her idag, maaskee jeg da kunde finde paa en Udvei; – jeg er kun sytten Aar, og vilde saa gjerne leve.

Jeg førte hende ind igjen i hendes Værelse, og gav min Karl inden jeg gik ud de nødvendige Ordre saa at hun ikke skulde være udsat for at lide Hungersnød.

Da jeg henimod Aften kom hjem, kjendte jeg neppe mit Værelse igjen, saa ordentlig var det blevet. Hun kom ind og spurgte, om hun maatte lave Thee til mig; jeg takkede hende for hendes Opmærksomhed, og det var øiensynligt, hvor glad hun blev. Jeg befandt mig ret vel i denne nye og uvante Huuslighed, og passiarede gemytligt med hende imedens hun besørgede Theen. Endelig spurgte jeg, om hun havde fundet hvad hun i Formiddags kaldte en Udvei. Dette Spørgsmaal forjog øieblikkelig Smilet af hendes Ansigt; hun blev bleg, og det var med den ængsteligste Stemme og det bønligste Blik at hun sagde:

Kan jeg da ikke blive her? – blot i nogle Dage, til jeg kan faae mig en anden Condition; – jag mig endelig ikke bort.

Jage Dem bort, gjentog jeg; nei, bliv De saalænge De behøver det; imorgen kan min Karl hente Deres Klæder fra Gothersgade, og jeg skal fortælle til min Værtinde, at De er min Søster fra Landet.

Vil De? raabte hun og sprang op fra Stolen, hvor De maa være god, at De vil kalde mig Deres Søster; – og hun fløi mig om Halsen og kyssede mig.

Jeg følte, at mange slige søsterlige Kys kunde meget snart forjage det Broderlige i min Kjærlighed, og sagde derfor: Kjære – hvad hedder Du? – thi hendes Navn forekom mig aldeles nødvendigt til den Tale, jeg var i Begreb med at holde.

Augusta, svarede hun.

Kjære Augusta, begyndte jeg altsaa; hvis det er Dit Ønske at boe sammen med mig som Søster og Broder, saa gjør Dit til at jeg kan glemme, at vi ikke ere det. Jeg er ikke saa gammel endnu, at jo mit Blod kan komme i Kog, og der behøves mindre dertil end et Kys af to Læber saa røde som Dine.

Hun stod taus, men med Undseelsens Rødme lige til Tindingerne.

Men, vedblev jeg, skulde De derimod foretrække –

Nei, afbrød hun mig heftigt; jeg foretrækker Intet, for at maatte boe her som Deres Søster, og at De vil sige Du til mig; Intet, Intet i

Verden. Jeg blev saa glad for, – vedblev hun idet hun slog Øiet ned, – at jeg glemte –

Troer Du da, kjære Augusta, at jeg blev vred for Dit Kys? – men lad os ikke komme dybere ind derpaa, men hellere tænke paa at indrette os for Fremtiden.

Nu fik vi travlt med at flytte om med vore Meubler.

Og her er mit Eventyr forsaavidt til Ende; thi de fem, sex Dage, som hun siden har været hos mig, ere hengaaede saa roligt som Intet var hændet. Jeg er i hendes Selskab om Morgenen, naar jeg nyder min Kaffe, og om Aftenen til Klokkeren slaer ti; da siger hun mig god Nat og gaaer ind til sig selv, og jeg driver ud paa Livet. I den Tid tale vi fortroligt sammen; men hun taler aldrig om sig selv, og jeg har foresat mig ikke at tiltvinge mig hendes Hemmelighed, men vente til hun betroer mig den af sig selv, eller til Hændelsen opklarer den. Men jeg kan ikke beskrive Dem den Tilfredshed, som tydelig udmaler sig i hendes Væsen, naar jeg om Aftenen kommer hjem, den Opmærksomhed, hvormed hun hører paa mig, naar jeg fortæller hende Noget eller forklarer hende et og andet, som hun om Dagen har læst, men ikke forstaaet; og endelig hendes Glæde, naar jeg tilsidst aabner Pianoet og spiller for hende. Naar man saae hende i de Timer, skulde man troe, at hun var fuldkommen lykkelig. Imidlertid, det var iforgaars, var der en uforklarlig Uro over hende; jeg kunde see, at hun havde grædt. Min Karl havde netop den Dag hentet hendes Sager fra det Sted, hvor hun før havde tjent, og jeg antog, at det var Erindringen om det Passerede og hendes Fortid, der piinte hende. Hun var som sagt urolig, og spurgte flere Gange hvad en lurvet Karl, jeg havde truffet paa Trappen, havde sagt; om jeg troede han var borte o.s.v. Og da jeg endelig henimod Klokkeren ti tog min Frakke paa, for som sædvanlig at gaae ud, bad hun mig at blive hjemme; hun vilde gjerne sidde oppe en Time endnu, dersom jeg ønskede det, naar jeg blot ikke vilde gaae ud; hun var bange for at være ene, og for at den omtalte Karl ikke var gaaet sin Vei. Hun bad mig med en Inderlighed, saa jeg ikke kunde nægte hende det. Jeg veed ret vel, at jeg ofte derved er bleven duperet af Fruentimmer; kan gjerne hælde sig, at jeg bliver det denne Gang med; men for Fanden, hvad kan det genere mig om en halv Snees Pigebørn gjøre Nar af mig? Jeg vilde imidlertid føle mig utilpas om jeg vidste en Eneste, der havde Grund til at græde for min Skyld.